

Hij deed zijne oogen toe, en lag ineens in eene groote, ronde ruimte waar hij niets in zag dan een dubbele gele wemeling.

Hij wilde nu voort-denken. Maar het wilde niet meer meê.— „Ik zal maar slapen”, zei hij in zijn eigen, en hij lei zich goed om te slapen. Hij lag diep en zoel, en voelde niet waar hij in lag. Het donker in zijne oogen werd blauw, en daar rolden gele en groene bollen in. Het werd warm in zijn hoofd. Hij bewoog eens zijn tong tegen zijn tandvleesch, en zij was nu zoo droog niet meer. En zijne dikke knieën waren óók warm, en in zijn buik. — „Maar ik zal toch niet kunnen slapen”, zei hij weer in zijn binnenst, en 't was alsof hij noodig had zich ongelukkig te vinden. — „Ik ligge hier toch veel te alleene”. En hij dacht daarna: „En ik ben al zoolang zoo alleene”.... Hij had nu geen pijn, en goed warm overal, maar het was nu of hij ging lust krijgen te weenen. Er kwam geen verzet op, maar iets als een koppigheid, dat hij alleen, alléén lag. Vroeger was hij kwaad, als hij van 't werk kwam, en hij zag heel zijnen nest jongens. Nu voelde hij zijne zieke eenzaamheid. Hij dacht er weer ineens aan, dat hij op sterven lag. En het drensde nu in hem. „Ik zal toch nooit mijnen wél hebben”....

Hij deed een beetje zijne oogen open, maar het was hetzelfde óf hij ze niet opendeed: diezelfde blauwe donkerte, en die fluweelen bollen. Hij deed weer zijne oogen toe, die al moe waren van dat beetje open te zijn. Zijne oogen waren nu ook warm en zelfs zijne borst. Hij voelde zich niet meer liggen. Waar was hij ergens? Daar was weer zijne vrouw. Neen, 't was Bertha, de oudste. Zij hadden eens een klein wit hondje gehad met krullekens. Die bollen in den donker, zij rolden als hondjes met witte krullekens.... Maar het weende weer in hem: „Ik zal toch nooit mijnen wél hebben”.

Nu werd dat donker wit, als melk is wanneer het donker wordt. Neen, 't was dát niet: zijn hoofd was nu wit gelijk melk, van binnen. Daar was nog als een ver vooyzeken:

„Ik.... zal.... toch.... nooit....” — Maar dat wit, dat ronde wit, en dat niet blonk, begon een beetje zacht te bewegen.

— „Ik.... zal.... toch.... nooit.... mijnen.... wél....”: het was nu alsof zij zongen, om hem te doen slapen. — „'t Zal zeker Bertha zijn?” en hij zag in 't wemelend bewegen iemand staan, met een blauwe schort in dat wit. — „Maar ik zal toch niet kunnen slapen. Ik heb toch nooit mijnen wél gehad. Ik ben toch....”

Toen zag hij zeer duidelijk, dat het zijn dochter Bertha níet was.

* * *

Het was een jong meisje met een blauwe schorte. Zij had schoon blond haar, dat glad en bruin was van de boter; zij had een zuiver aangezicht dat blonk als een appel, en bleek-blauwe oogen als van een kalf. Zij was danig-proper aangedaan met een katoenen jakke en een schorte die, pas uit de vouwen, gewafeld lag over haren buik. 't Was of hare handen uit de wasch-kuip kwamen. Zij rook naar niets. Zij zag er helder uit gelijk de lente na een malsche uchtend-vlaag.

— „Bah zóo, bah zóo, Nand, gij hebt gij nooit uwen wél gehad”, zei ze. Haar mond was wak en rood: — „Bah zóo!” En haar mond bleef een beetje open, en hare oogen lachten ook.

— „Die komt hier nu met mij den zot houden!” dacht Nand wrevelig. En hij meende dat hij het haar zegde, maar hij zei het haar niet.

— „Bah zóo”, sprak het meisje weer, alsof zij hem niet gehoord had. En toen zweeg zij een beetje. Maar toen lachte ze niet meer, en zij sprak:

„Nand, herkent gij mij niet meer? Ik ben uwe Oogen. Ik ben nochtans altijd bij u geweest, vermits ik uwe Oogen ben. Maar gij wordt oud, mensch, en daarom vergeet gij mij. En gij zegt daarom, dat gij nooit uwen wél hebt gehad, Nand. Nand, weet gij dan niet meer? Gij zijt maar een klein boerke geweest, een koehouderke met één beeste, en 't is nu al vijf jaar dat gij geen